

● Булгакин виявився куд- гіршим знавцем горілок і спос- бу їх пиття, як Хрущов. Підпи- шіх тост на прийнятті в Един- бурзі, столиці Шотландії, шот- ландських „скачем“, він не м- проковтнути чарки і мало не з- душився. Запивши горілку в- дою, другу чарку, він випи- уже гладко.

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

PEREPLATA:	SUBSCRIPTION RATES:
One year \$10.00	One year \$10.00
Six months 5.25	Six months 5.25
Three months 2.75	Three months 2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріали.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЛЕКЦІЯ В ЛОНДОНІ

Минулої п'ятниці, 27-го квітня, закінчилися в Лондоні 10-денні відвідини совєтських, "колективних диктаторів" Хрущова і Булганіна, які не мали жадного політичного успіху, а проте були доброю лекцією як для Англії та західного світу, так і для самих совєтських політичних комівольєрів.

На минулорічній "конференції на вершинах" у Женеві англійський прем'єр Іден — чи то з чести, чи з неохоти — запросив кремлівських диктаторів в гості до Англії. Такі запитання могли мати на меті бажання не так бачити більшовицьких гололівачів у Лондоні, як радше поглибити "дух Женеву" і підняти відповідним сесом витвору там співіснуючу атмосферу. Таким запрошенням Іден ризиковав тим більше, що до того часу не було прецеденту, щоб совєтські володарі їздили на відвідини до столиці "гнилих капіталістичних" країн. Інша справа, що мотивом запрошення могла бути й деяка доза справді щирої переконаності, що такий вияв доброї волі може викликати деяку добру волю і в Кремлі. В кожній разі, Хрущов і Булганін — яких тепер англійська преса називає скорочено "Х. і Б." — запрошення прийняли і з нього скористалися.

Ще поки "Х. і Б." приїхали до Англії, вони відбули пробу комівольєрських поїздок по країнах Азії: Бірмі, Індії та Афганістані. Але, замість здобути там відповідний досвід, ці відвідини, як виходить, тільки збаламутили їх. І після тепленької "невтральної" водички індійського Гангу, колективні диктатори, наче ведмеді, забурчали від холодної води англійської Темзи. В азійських країнах зустрічали їх з квітами, музикою і парадом. Азійці бо дуже ввічливі наріди. Тим часом у Лондоні приймали совєтських комівольєрів з дипломатичною куртуазією, але в атмосфері публічного холоду і афронту, якого ці комівольєри напевно не сподівалися і не передбачали, бо інакше навіряд чи приїхали б.

Чого ж навчилися "Х. і Б." в Лондоні? Поперше, вони переконалися, що англійці — це не азійці, і їх нелегко "набрати" ані усмішками, ані погрозами. Подруге, вони дістали лекцію, яка може застрягти в горлі їхньої пропаганди. Це ж бо совєтська пропаганда вічно вмиловляє у своїх власних рабів та в світову публічну опінію, що, мовляв, "пануючі кола" вільних країн є ворогами СССР і його володарів, а "народи" тільки під терором капіталістів і поліції не можуть ще й досі встановити в усіх країнах комуністичну "народну демократію", і тільки чекають нагоди, щоб їх совєтська армія "визволила". Тим часом у Лондоні виявилось мало що не навпаки. Консервативний уряд Іден запросив і прийняв так, як наказує дипломатична куртуазія, але сильні кордони поліції мусили охороняти "гостей" не від квітів і стікання рук збоку публіки, а такі справді від того, щоб англійський "пролетаріат" совєтських вождів у ріці не втопив або на ліхтарні не повісив. Також вони переконалися, що англійська публіка таки справді вільна і не тільки не достосовується до опінії уряду, але, навпаки, уряд мусить слухати її голосу.

Це добра наука, і більшовицькі вожді, які намагаються обдурювати повновеліні ними народи забріханою пропагандою, повинні собі цю науку запам'ятати.

Не обійшлося без доброї науки й для англійців. Вони наочно переконалися, що — як коментувала одна лондонська газета — "слона ліпше не впускати до крамниці з порцеляною". Вони також можуть собі тепер скласти уявлення, що коли Хрущов потрапив вийти зі шкіри в гостях, то що ж тоді він може виправляти у себе вдома!

"Н. Н. Таймс", коментуючи результат відвідин колективних диктаторів у Лондоні, не без вдоволення пише: "Політика — це мистецтво можливостей. Такою є і дипломатія. Панове Хрущов і Булганін ліпше зроблять, якщо у майбутньому наперед обміркують усі можливості. Ведмідь, який занадто докучає левові, мусить рахуватися з тим, що може бути скалічений". Перед відвідинами в Лондоні вони чиме можливостей не обміркували, і їх таки добре скалічено, головне на престижі в очах міжнародної опінії і населення Совєтського Союзу.

Це є практичний і фактичний результат совєтських відвідин у Лондоні. Офіційне повідомлення про ці відвідини та про вислід зв'язаних з ними вселяючих напад намагається гарини, хоч і втертими, фразами бодай частинно злагідити й заглядати весь неспокій від цих відвідин, але й це виглядає на "бувайте здорові", подиктоване радістю, що гості вже забралися геть.

ПРОМИСЛ КОВТАЄ ГЕНЕРАЛІВ

Недавно подано вістку про цілком несподіване уступлення з становища головного команданта збройних сил Організації Північно-Атлантичного пакту генерала Алфреда Грунтнера. Люди почали дошукуватися якогось конфлікту між ним і президентом АЙЗЕНГАУЕРОМ чи в середині ШЕПІ (головної квартири НАТО під Парижем), чи урядом якоїсь держави, члена НАТО, або шукати причини в поганому стані його здоров'я. Виявляється, — як запевняє останнє число "Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", — єдиною причиною, яка спонукала генерала Грунтнера просити Президента перевести його в стан спочинку за три роки перед смертю, коли він мав би відійти через вік (він має тепер 57 років), було бажання — відпочити від величезних турбот, зв'язаних з тодішніми становищем і водночас перейти на становище куди поплатніше з матеріального боку. Іншими словами, генерал Грунтнер має піти слідом довгого ряду чільних високих військових, генералів і адміралів, які тепер займають становища президентів, віце-президентів, директорів чи консультантів у великих промислових і фінансових фірмах, де протягом одного року можуть відкласти на щадний книжковий більший, як могли це зробити протягом двадцяти років військових служб. Пропозиції, з кількох станиць великого американського "бізнесу", мають бути такі приманливі характером праці й шестидесятих винагород, що Президент — читачемо в названому часописі — як особистий добрий приятель генерала Грунтнера, не міг спротивитися такій очевидній великій поправі його персональної екзистенції.

Річ у тому, що американський промисел і фінанси шораз частіше шукають у світі високих військових за керівними діями. Це не випадково, що американський наріди наділи генерала найвищим становищем — президента держави. Американські генерали й адмірали почали вже швидко після першої світової війни появлятися на керівних становищах в науково-дослідних центрах, і університетах, в промислових експериментальних роботах у великих банках, у керівних органах найбільших промислових і фінансових підприємств. Генерали й адмірали, які виробили собі ім'я під час своєї військової кар'єри, з людьми високої і всесторонньої освіти з великим організаційним талантом і досвідом з найрізноманітніших ускладнених ситуацій, з орієнтаційним хистом, цивільною відвагою, щоб брати на себе ризик, і вміють керувати. Всього цього треба підприємцям з широко розгалуженими фінансовими й торговельними операціями, наставленими на розвиток у глобальному масштабі та за надто поважними й великими, щоб могли покласти на провідні становища навіть найталановитіших, але ближче не відомих людей, із ризиком, що такі люди заведуть. Придбавляючи одиницями з військової верхівки й беручи

їх до себе, ці великі підприємства, банки й промислові концерни майже нічим не ризикують, бо знають, кого беруть, з ким матимуть діло. Ось, напр. у випадку генерала Грунтнера, річ загальною відомою, що це людина не тільки надзвичайно організаторського хисту, але й дипломата, який роками обертався серед чужого політичного світу й мусів ладити й полагоджувати найскладніші проблеми, зв'язані з політичними подіями та дипломатичною акцією різних урядів.

І тому великий бізнес призначає таким одиницям платні, про які ніхто у військовій уніформі — в армії, флоті чи летунстві — не може навіть мріяти. Основні платні генералів і адміралів обертаються в межах \$11,600 до \$15,316, залежно від кількості зірок на їхніх комірках та шапках. Їхні грошові "додатки" (на родину, помешкання, репрезентацію, подорожі і т. п.) хитаються поміж \$4,827 річно, як у випадку генерала наземного війська Грунтнера, і \$6,807, як у випадку його наступника, генерала летунства Лоріса Норстада (доплата за летунський ризик). Генерал-дипломат Луїс Д. Клей має одні з найвищих військових платень, як 4-зірковий генерал, але разом із "додатками" — не вище \$20,000 річно. Перейшовши у стан спочинку, він прийняв пропозицію стати головою ради директорів в Контигенал Кен Компані, де дістає відразу річну платню з "бонусом" у сумі \$108,000, плюс "додатки", з обов'язком компанії виплатити йому в рік після відходу з компанії — \$30,000. Адмірал Бен Моріс отримує, як голова ради директорів в Чокс енд Лоджінг Стіл Корпорейшен — \$150,000 річної платні. Очевидно, не всі військовики мають такі блискучі умовини. І такі високі платні виглядають куди скромніше після заплати податків. Але навіть на нижчих адміністраційних становищах солідні високі військовики одержують перебічно по 25-300 — 30,000 доларів річно, плюс можливість збудувати собі власний дім, набути певну кількість уділів в компанії, дістати високе забезпечення для себе і своєї родини, — як цього вколю не могли б "добробитись" у війську, флоті чи в летунстві. Саме забезпечення привілей найбільше приманюють військовиків. Покинувши в американських збройних силах "активний стан", що коли генерал домірає, то вдома по ньому дістає ренту у висоті \$69,60 місячно. Це зовсім маленька сума в порівнянні з тим, що одержує вдома високого військовика, який був на службі у промисловій компанії.

Але не тільки матеріальні умовини приваблюють військовиків. Вони дістають прекрасну працю, інколи на 100 відсотків за своєю професією. Це стоєть, напр., летунським старшиям, які переходять до цивільних летунських компаній, або військових техніків і інженерів, які переходять до електротехнічних концернів, а в тому об'єкті компаній, корабельних варстатів, нафтових концернів чи світових торговельних

журналу "Світло", не покидає і співробітництва в ЛНВ та в "Раді".

Цікаво, що напередодні першої світової війни київська міська дума вибрала Дмитра Івановича на посаду директора новобудованої публічної бібліотеки, і то одностановно. Але, звичайно, губернатор не затвердив його на цій посаді, як "мазепинця".

Перша світова війна застала його колишнього опікуна у Швайцарії. З великими труднощами і прикрими переживаннями пробивався він до Києва. Тут з вибухом війни його обирають уповноваженим "Союзу Городів" (Спільний Міст). Дмитро Іванович одразу взяв керівництво відділом поміч на фронті, в Галичині.

Оцей власне період його діяльності, як уповноваженого, а по революції 1917 р., як крайового комісара Галичини й Буковини, являє собою образ такої вселенської організації — адміністративної і гуманітарної праці, показує такі виявляючі політично-дипломатичні здібності й жертвенну посвату патріотичної діяльності.

та-соборника, що все це виділяло його й творить найближчу й найцікавішу сторінку його діяльності. Для кожного ж доброго українця — це приклад, але не слова, а ділами довести свою любов до батьківщини.

Як український патріот, Дмитро Іванович дуже співчував населенню Галичини, яке потерпіло під час цієї фатальної війни. Він знав вже добре раніше цю країну, і політично-громадські відносини в ній. Мік іншим, коли він працював у часописі "Радя", він вів там західно-український відділ. Одержавши призначення на фронті було дуже відповідально і разом з тим небезпечно. Однак молодий завзятий тим не переймався. Він весь віддав своєму новим обов'язкам. Він сам призначався, що Галичина була країною його молодечих мрій. А коли він розпочав свою працю уповноваженого, то казав так: "ці роки зустрічі із жертвами російської політики в Галичині й Буковині і праці в окупованій країні, так міцно прив'язали мене до Галичини-Буковинської землі, що я просто ні про що не міг думати, як тільки про її долю, а всією душою, всіми нервами переболів її долю і мусу призначитися, — всі інші питання української справи одступили передо мною на другий план".

На його поклик злетілися сотні української молоді, переважно студенти вищих шкіл, які й почали працювати на фронті в усіх відділах матеріальної й медичної допомоги населенню Галичини. Дружина Дмитра Івановича у своїх споминах каже: "Дмитро Іванович буквально ночі не дорісав, турбувалися долею галицьких українців. Він увесь час був у доповіді. Іде на фронт, обіздати усі свої пункти й уряди, заходить до українських громадян в хати, розпитуючи їх про найбільші потреби, то знову вертається до центру, до Києва, щоб через "Спільний Міст" роздобути кошти". Радів, коли швидко здобути більшу допомогу, оповідав: "здобув велику асигновку грішми для Галичини, підуть

Любомир О. Ортинський

ЕВРОПА — ЯК ЇЇ БАЧАТЬ НІМЦІ

Мюнхен. — Кілька місяців тому я писав про активізацію німецького відділу Європейської Унії і про те, яку відповідь дав мені його президент Фрідріхендер на публічний доповіді в Мюнхенському університеті, коли я просив уточнити східно-західну пропагандувану ним Об'єднані Держави Європи. Вона категорично звучала: Сян!

Очевидно, з твердження одного Фрідріхендера, хай і президента Європейської Унії, годі це було робити далекоблудний висновок, годі було його генералізувати і вбачати в ньому яке вищий існуючий політичний напрям.

Керуючись такими міркуваннями, я чекав на дальші прояви в німецькому політичному житті, які принесли б відповідь на питання, чи у випадку Фрідріхендера йшло про відірваний, чисто особистий погляд, чи про настанову певного середовища, про більше число прихильників такої ампутованої Європи.

Сьогодні, після ряду нових досвідів у цій матерії, по вислуханнях публічних чи семінарських виступів кількох німецьких політиків, науковців та публіцистів і численних лектур, відважуюсь на підсумки, які не мають претензії на непомилковість, але підперті конкретними даними.

Не відокремлений погляд!

Отже, Фрідріхендер не є усамітнений, а його погляд про Сян, як східний кордон Європи, має навіть репрезентативне коло визнає. Во президент баварського парламенту д-р Егард (ЦСУ), до речі, добре визнається в українській справі, відомий публіцист Роберт Інгрім (мали хлопцем адоптований

фірм. Тому нічого дивуватися, що впродовж останнього року 2,000 професійних старшин перейшли з армії і флоту на цивільну службу. Коно 40 генералів і адміралів займають чільні становища в світі промислу, фінансів і наукових дослідних центрів, між ними такі постаті, як колишній голова Об'єднаних шефів штабів ген. Омар Вредлі, переможець в тихоокеанській війні ген. Даглас МакАртур, його наступник ген. Джан Голл, головний командант військ НАТО ген. Метью Ріджвей, фактичний автор зміни американської політики супроти Німеччини, названий генерал Луїс Клей, генерал Волтер Веделл Смит, що був амбасадором США у Москві і державним підсекретарем, генерал Алберт Ведемер, головний об'явувач за американську програму на китайському терені, і багато інших, що записали свої імена в історії війська і політики США.

Очевидно, коли такі високі військовики займають ключові позиції в американському промислі й фінансах, то це добре для країни, для її оборонної сили. Та коли першорядні технічні фахові сили переходять з війська до цивільних компаній, то це ситуація, яка починає турбувати керівні військові чинники.

американськими батьками віденським, працює переважно в німецькомовній пресі), зовнішньо-політичний редактор мюнхенського журналу "Мюнхенер Меркур" А. Далема, видавця ближнього до міністерства закордонних справ почитного журналу "Дер Європейше Остен" фон Есбек, президент Союзу земляців барон Мантойфель-Шере — щоб назвати лише кілька прищів сучасного публічного життя Німеччини — не залишили і своїми, останніми місяцями виголошених доповідях і інших редакційних журнальних найменшого сумніву, що їхня Європа закінчується на Сян!

Але щоб не бути голословним, кілька пробок з виступів згаданих політиків і публіцистів: на доповіді з рами Європейського Руху і Мюнхені, 27 лютого 1956 р. президент Егард викладає місцевому жіночому клубові про konieczність європейської федерації... до якої треба буде включити теж, мабуть, і Варшаву", 18 лютого 1956 р. гомову Роберт Інгрім перед мюнхенським Товариством Вивчення Заходньої про konieczність європейської інтеграції, яка, як він виразив підкреслив, має включити сателітні держави. На запит автора цих рядків, чи не відомо йому, що існують ще й інші повновелі народи в Європі, які культурно й географічно належать до неї, Інгрім заперечив, що про визвольну боротьбу українців він знає, має до неї повний респект, але... що тему годі порушувати, бо Совєти заперечують, що втручаються до їхніх внутрішніх справ...

Для також добре поінформованого про українські справи А. Далема, під час доповіді 7 квітня 1956 р. на східному семінарі, влаштованому мюнхенською Високою Школою Політичних Наук, в якій він дав концепт майбутнього упорядкування і зв. "європейського міжпростору" (новий німецький термін на окреслення простору: балтійські держави, "Поленав", "Донав", "Балькан", "Український простір", говорючи живявною на семінарі термінологією, був ним дбайливо виключений з розважання, а відносні мої запити відіпаровані дуже елегантно і "науковими" поясненнями, мовляв — тримасмося вправді не дуже стислого поняття "дер європейше Ціншерам", але якийсь критерій треба мати... Очевидно і ця відповідь була супроводжена запевненнями щодо поінформованості і респекту для української визвольної боротьби. Так, на підсумку...

З публічних проявів згадаю ще тільки журнал "Дер Європейше Остен", кількіска пильна студія якого має право твердити, що "дер європейше Остен", як його собі уявляють панове з редакції і ті, які стоять за нею, кінчається дефінітивно на Сян! І впресті найновіше коментарі до конференції Європейської Унії: "Без західних слів, без Варшави, Праги і Будапешта годі собі уявити Європу..."

Отже, як бачимо, на один тільки Фрідріхендер, але справжній хор голосів, що нуні-

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ОБОХ ПАРТІЙ У ВИБОРЧОМУ РОЦІ

Цей рік, як усі очевидно знають, є дуже важливий рік у З'єднаних Державах — бо і Президент і члени Конгресу мають бути обрані цього року, і вже багато передвиборчих дебатів розгорнулося до сей країн.

Одне з найважливіших питань, що постають в таких випадках, це питання зовнішньої політики, тобто визначення стосунів Америки з рештою світу. Такі дебати, в яких сторони ставитимуть одні закиди і протизакиди, триватимуть без кінця. Демократи критикуватимуть републіканську адміністрацію, а адміністрація атакуватиме демократів. Суперечки ставитимуть чимраз гострішими й гарячішими в міру наближення дня виборів. Незнайомому з ситуацією стосунів спостерігачеві може здаватися, що зовнішня політика Америки це щось

ой скандус — Сян! Значить, Європа, як її собі сьогодні уявляють згадані німецькі гола, впливи яких на формування німецької прилюдної опінії як ніяк не є мали, кінчається, як ножем відірає, на східних кордонах і зв. сателітних держав. Цих кордонів вони не переступають не тою, що не знають про Україну чи Білорусь. Знають як і що добре, але так виглядає сьогодні німецька концепція Європи; за таку Європу її звільнення від більшовизму вони мобілізують вільний світ; в ім'я цієї Європи щеплюють до ЗДА робити тиск на Москву, щоб звільнила її східні, тобто сателітні держави, від окупації.

В ім'я "реалістичної політики"

Чи така обрізана Європа є Made in Germany чи в USA треба залишити студії докторантів чи габілітантів політичних наук в р. В. 2000, коли будуть доступні джерела, що є сьогодні замкнені сімою замками. На перший погляд виглядало б, що німці запозичили схему від американських і зв. приватних кіл, що для Європи має Комітет Вільної Європи, а для комплексу СССР — АКБВ з неперерідженством. При точному розгляді, однак, помічається, що не є виключеною, що "запідплення" такою концепцією походить таки від німецької сторони, яка вислала потіху своє "експортване", а тепер публічно його імпортує. Але, як вже сказано, не є суттєвим, в якій країні стояв той зелений стіл, на яким спраровано таку концепцію. Важливішим було, ствердивши факт такого напрямку, відповісти на питання, чому саме таку ампутовану Європу піднісав сьогодні деякі німецькі кола, які політичну ціль, для якої робиться велика пропаганда?

На мою думку, робиться це з двох причин: 1. щоб мобілізувати Захід для справи Об'єднання Німеччини, 2. щоб, навіть концепційно, не зв'язувати себе будь-якими натяками на "встрявання у внутрішні проблеми СССР", не дражнити есентуального партнера якогось договорення з ним. (Закінчення на стор. 3-ій)

Наталія Дорошенко-Савченко

ДМИТРО ІВАНОВИЧ ДОРОШЕНКО

(3 нагоди 5-річчя смерті)

(3)

В Катеринославі Дмитро Іванович поринає в педагогічну й культурно-громадську національну роботу. Разом із своєю дружиною бере активну участь у праці місцевої "Просвіти", як голова її. Обос виїждзав на села, де організував читальні "Просвіти", бібліотеки. Дружина, як артистка, організує турти "Просвіти" аматорських гуртків, провадить вистави, а він — виглошує доповіді. Обос ж спільно улаштовують різні національні свята тощо. Не покидає Дмитро Іванович і наукової роботи та журналістики. Тут зближається з відомим археологом і істориком, дослідником Запоріжжя, Дмитром Яворницьким та бере участь у науковій роботі так званої "Вченої Архивної Комісії"; також стає редак-

ром і секретарем наукового журналу "Летопись", а також стає редактором українського часопису в Катеринославі, — "Дніпрові Хвилі". До цього періоду належить і його згаданна праця "По рідному краю".

По чотирьох роках перебування в Катеринославі Дмитро Іванович в 1913 р. переїздить до Києва, як учитель історії в двох комерційних школах, директорами яких, до речі, були українці. В одній з них — відомий політичний діяч і артист-малюк — Петро Холодний. Як людина неспівучої енергії, звичайно й тут молодий професор не міг обмежитися тільки педагогічною діяльністю. Стає він бібліотекарем Українського Історичного Музею, редактором педагогічного

журналу "Світло", не покидає і співробітництва в ЛНВ та в "Раді".

Цікаво, що напередодні першої світової війни київська міська дума вибрала Дмитра Івановича на посаду директора новобудованої публічної бібліотеки, і то одностановно. Але, звичайно, губернатор не затвердив його на цій посаді, як "мазепинця".

Перша світова війна застала його колишнього опікуна у Швайцарії. З великими труднощами і прикрими переживаннями пробивався він до Києва. Тут з вибухом війни його обирають уповноваженим "Союзу Городів" (Спільний Міст). Дмитро Іванович одразу взяв керівництво відділом поміч на фронті, в Галичині.

Оцей власне період його діяльності, як уповноваженого, а по революції 1917 р., як крайового комісара Галичини й Буковини, являє собою образ такої вселенської організації — адміністративної і гуманітарної праці, показує такі виявляючі політично-дипломатичні здібності й жертвенну посвату патріотичної діяльності.

та-соборника, що все це виділяло його й творить найближчу й найцікавішу сторінку його діяльності. Для кожного ж доброго українця — це приклад, але не слова, а ділами довести свою любов до батьківщини.

Як український патріот, Дмитро Іванович дуже співчував населенню Галичини, яке потерпіло під час цієї фатальної війни. Він знав вже добре раніше цю країну, і політично-громадські відносини в ній. Мік іншим, коли він працював у часописі "Радя", він вів там західно-український відділ. Одержавши призначення на фронті було дуже відповідально і разом з тим небезпечно. Однак молодий завзятий тим не переймався. Він весь віддав своєму новим обов'язкам. Він сам призначався, що Галичина була країною його молодечих мрій. А коли він розпочав свою працю уповноваженого, то казав так: "ці роки зустрічі із жертвами російської політики в Галичині й Буковині і праці в окупованій країні, так міцно прив'язали мене до Галичини-Буковинської землі, що я просто ні про що не міг думати, як тільки про її долю, а всією душою, всіми нервами переболів її долю і мусу призначитися, — всі інші питання української справи одступили передо мною на другий план".

На його поклик злетілися сотні української молоді, переважно студенти вищих шкіл, які й почали працювати на фронті в усіх відділах матеріальної й медичної допомоги населенню Галичини. Дружина Дмитра Івановича у своїх споминах каже: "Дмитро Іванович буквально ночі не дорісав, турбувалися долею галицьких українців. Він увесь час був у доповіді. Іде на фронт, обіздати усі свої пункти й уряди, заходить до українських громадян в хати, розпитуючи їх про найбільші потреби, то знову вертається до центру, до Києва, щоб через "Спільний Міст" роздобути кошти". Радів, коли швидко здобути більшу допомогу, оповідав: "здобув велику асигновку грішми для Галичини, підуть

потиги з їхню, з одією, з книжками". Організував в Галичині харчові пункти для населення, шпиталі для ранених, дитячі забороники, притулки для дітей-сиріт. Ними завідувала письменниця Романович-Ткаченко. Згодом, не міняючи назви, в цих останніх організаціях школи з навчанням на українській мові. Прикриттям служив пункт статута тих притулків, який казав вчити дітей рідною мовою.

Та праця була нелегка. Натрапила вона на перешкоди збоку різних ворожих чинників, не тільки поляків і росіян, а й від галицьких москвофілів. Але Дмитро Іванович не зважав на це й він роботу далі, без огляду на небезпеки. М'який і зацікавлений, однак був стійкий і непохитний у своїх поглядах. Всього бо він був перейнятий чимраз гострішими й гарячішими в міру наближення дня виборів. Незнайомому з ситуацією стосунів спостерігачеві може здаватися, що зовнішня політика Америки це щось

Івановича від цього революцій 1917 р.

Військові події розвивалися і Київ був незабаром переповнений втікачами, примусовими виселеннями, полоненими, закладниками. Всі поліційні в'язниці були повні арештованих українців з Галичини. І тут Дмитро Іванович не тільки здобував кошти від "Союзу Міст", але, коли мал час, і сам ходив по в'язницях і ніс поміч. Багато в цьому допомагала йому його енергія дружина, а також гурток пиль-патріотів. Не раз Дмитро Іванович одгав пов'язку Червоного Хреста, аби могли добратися до шпиталів, де лежали хворі полонені.

Загальними заходами патріотів-українців зорганізовано у Києві спеціальний інтернат, названий "Федоровським домом". Кошти на утримання цього дому давало "Общество Юга Роси", що по суті було українським з російським назвою. "Частина наших заложників", — гдає в своїх споминах Д. Ів. Дорошенко, — "розмістилася по приватних помешканнях,

Заг. Рада

КОЗАЧЕ, КОЗАЧЕ...

— Козаче, козаче, як ж тобі не віро — Зрубав ти калину на моїм подвір'ю.

Зрубав ти калину гіллям гіллявою, Зрубав ти дівчину з лиця білавою...

3 концертної залі

МОЦАРТІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ В У. М. ІНСТИТУТІ

ки В. Цискака та скрипки Ю. Шугана (учень того ж вчителя). Треба згадати, що Ю. Шуган, який вчиться від самого пачку в УМІ, зробив в останню часі великий поступ від технічним й інтонаційним оглядом бездоганне виконання цього нелегкого концерту надією, упевнення, що він виб'ється майбутньому на одного з кращих скрипаків. Акомпанює

класів, а не тільки в класі. Учні виконували програму, яку склали самі учні, використовуючи засоби сольового співу та інструменту. Приймаючи участь в програмі, учні виступали в різних позиціях цієї ж програми, на жаль, не завжди вдалих.

Поміж поодинокими точками концерту учні класу історії музики П. Соневицького відчитали короткі доповіді та дали в сукупності докладний перегляд їх характеристик творчості. Мова йшла про Чопіна, Шопена, Мейснера, Р. Давида (симфонії), Крусельницького (опера) та Осадну (камерна музика).

Наприкінці струнний ансамбль УМІ під керівництвом В. П. Соневицького виконав дуже дбайливо працюваний дві частини серениди ("Дві кліяні нахмузик") саме Аллегро і Менет'є.

Гасумуючи, треба зазначити, що всі учасники Моцартиного концерту успішно вивізлися зі своїх нелегких завдань, а їхні продукції нагороджували публіка яскравими оплесками.

Іван Недільський.

ГРОБУ на ВЕЛИКДЕНЬ
ТЕРІ — поручас
крамниця з квітами
ЖАНКОВСЬКОЇ
OWER SHOP
(і 3 Еленю) Нью Йорк, Н. Й.
Pring 7-1079

а шкіна свідомо українка вважала
дах з українського Народного Союзу
підняти кадри ідейних українських
активістів.

ДІНІ КАРТКИ
ВИБІР РІЗНИХ КАРТОК
І в „СВОБОДИ”
12 шт. за 1 дол.

12 шт. 38 1 доз.
мистців по 10 цт.
ЗМОВЛЯТИ:
d Street, Jersey City 3, N. J.

Европи новий
ви. Замовляйте

CO. Inc.,
ark 3, New Jersey

ОДА!
КИ ПЛАТІВКИ

наже з коштами пересилки,

	1 долар.	
III. УКРАЇНСЬКІ (ТА ІНШІ) ПЛАТІВКІ		10"
450. Прометей (Стеценка), — Хор, дир. В. Завітницький Гей, колись була розкіш-воля (Демуцького), — Хор, дир. В. Завітницький.		
451. Заспо сонце золоте (Недільського), — Хор В. Завітницький Жала Улянка (Студницького), — Хор, дир. В. Завітницький		
452. Для всіх ти мертва і смішна (Степового), — Хор, дир. В. Завітницький "Ой катю" (Стеценка), — Хор, дир. В. Завітницький		
453. Ой видно село Співає Анна Гузар		
454. Полка з акордіоном		
455. На городі калинонька Анна Гузар і Дж. Хома		
456. Полка на акордіоні		
457. Ой, ти дичино Анна Гузар і Дж. Хома		
458. Колонийка акордіон		
459. Над Смім Дулісь вальс Штрауса		
460. На хвиллях Дунаю вальс		
461. Колонийка ч. 1 Оркестра Сінгура		
462. Колонийка ч. 2 "		

458.	Карпет (полька)	"	"
	„Тройка“ танок	"	"
459.	На Веселлю (полька)	"	"
	Сингур-полька	"	"
460.	Піду собі погулюю	"	"
	На заручинах (полька)	"	"
461.	Коробушка (полька)	"	"
	Гопак	"	"
462.	Грай мені скрипко (полька)	"	"
	Весела (полька)	"	"
463.	Не тепер, не тепер (полька)	"	"
	Баштара (челн, рожн) вальс	"	"
464.	Недільна полька	"	"
	Весільна полька	"	"
465.	На забави (полька)	"	"
	Коханочка (полька)	"	"
466.	„Ганка“ (полька)	"	"
	Новомодна (полька)	"	"
467.	Кокетка — Доміно (полька)	"	"
	Легітка (кариавалова полька)	"	"
468.	Лі Кумларзита, танго	"	"

Вікні з об'єктами

Ночи де Ронда, румба " " " "

469. Ля Пальома, танго " " " "

Омбо, румба " " " "

(Продовження буде)

- Повні платівки вислаємо поштою за попереднім надланим грошей. В ЗДА вислаємо рівно ж за цією платою.
- При замовленні 6 платівок і більше — порто оплачує "Свобода". Мешник замовлень не виконує. ПЛАТІВКИ ВИСЛАЄМО ДО ВСІХ КРАЇН.

ЖАДАЙТЕ ПОВНОГО КАТАЛОГА — БЕЗПЛАТНО!

Посилку з платівками одержите через фірму "АРКА".

Замовлення надсилає:

"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3 N. J. USA

100

• Праця — Help Wanted — Agency — Праця •

Шукаєте праці — шукаєте робітника?

Зверніться до Агенції Посередництва Праці
TOMPKINS SQUARE EMPLOYMENT AGENCY
 33 — 3rd Avenue, New York 3, N. Y. • Tel. ORchard 4-1137
 Особливо потрібні кваліфіковані, або некваліфіковані
 робітники до праці в ресторанах:
**КУХАРІ, БУФЕТОВІ (COUNTERMEN), КЕЛЬНЕРИ,
 ПОСЛУГАЧІ, ПОМИВАЧІ І ІН.**
 • Заходьте до нашої Агенції, яка існує вже 30 років! •
 • Наша Агенція відома, що дає охочим добру й добре
 платну працю! Переконайтеся про це!
JOHN GELETY, власник

ПРАЦЯ

• HELP WANTED—MALE •

BROWN

and SHARPE

AUTOMATIC

ОПЕРЕТОРИ І СКЛАДАЧІ

Також: молоді люди, які хочуть
 навчитися фахи при автоматі.
 Мусять мати певний фабричний
 досвід. Всприяти умови голоси-
 ться в год. 9—4:30. Також у ве-
 щині години.

Телефон:

CAldwell 6-7744

TOOLMAKERS

до праці при віддаванні форм

з металу.

Добрі умови праці, «вертай-
 ми». Мусять мати досвід при
 віддаванні форм з виробіт з
 металу. Повинні голоситися
 тільки періодично.

Liberty Tool & Machine Co.

18 So. 20th St., Irvington, N. J.

AUTO and TRUCK

METAL BODY REPAIR MAN

До розширення фабрики і до
 ремонту. Голоситися, тільки до-
 вільно. Добра платня. Постій-
 на праця.

WONICA BROTHERS

831 Communipaw Ave.

Jersey City, N. J. — Tel. DE 3-6772

"MOLD MAKERS"

I "TOOL MAKERS"

Дуже добра платня. Надлишній
 години. Постійна праця.
 Зголошися

B. M. S. MACHINE

TOOL & DIE CO.

1115 Van Houten St.

Paterson, N. J.

MUIberry 4-6325

Одинока в Нью-Йорку українська

взуття крамниця

KARPATY SHOES

153 Second Ave. (bet. 9 & 10 Sts.) New York City

Tel. ALgonquin 4-1893

Порукає доброзичливі і добрі взуття для всієї родини

по доглядних цінах.

На Великдень — зробить собі самі

ЗУБРІВКУ

Викладіть стеблини або 2 інпортуючі зуброві
 трави, до фляшки з горілкою і смачуйте і час-
 тують з гордістю своїм приятелів найкращим і
 свіжим запашком Зубрівки. Запас на 1 рік тільки
 \$1.00. Заможайте вже. WORLD HERB CO. Inc.,
 459 — 18th Avenue, Newark 3, New Jersey.

КУПИТЕ І ЧИТАЙТЕ

ТВОРИ

МИКОЛИ КУЛІША

у виданні Української Вільної Академії Наук.

Стор. 473 на прегарному папері. — ЦІНА \$3.50

"SVOBODA", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

Замовляти:

ВАЗНЕ ДЛЯ ШКІЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА!

Старанням Шкільної Ради при УККА

Появилася КНИЖКА

УКРАЇНСЬКІ ПЕРЕКАЗИ

Автор М. В.

В книжці: Золоті ворота; Заснування Києва; Похід
 Ігоря на Греки; Вілля Ольги з Дерев'яни; Облога
 Києва Печенігами; Вілгородський Кисель, та багато ін.

Ціна 50 центів.

"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

НОВІ ВИДАННЯ

СКЛАДНІ ПРОЦЕСИ ЖИТТЯ РОСЛИНИ —

написав інж. Ф. Онуфрійчук.

Добрі папір, багато ілюстрацій. Ціна 75¢.

ЯК ВИЗВОДУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ —

написав проф. І. Гончаренко.

Книжка одобрена педагогічною секцією УВАН

у Нью-Йорку. Ціна 80¢.

Замовляти:

"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

НОВЕ АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ "СВОБОДИ"

"THE MUSE IN PRISON"

ЯРА СЛАВУТІЧА.

Книжка охоплює 11 нарисів про злигодівлення Мос-
 квою українських підсудових поетів та зразки
 їхніх творів. В тексті поміщено фотознімки розстрі-
 ляних поетів.

Перекладав Проф. К. Менінг.

Мистецька обкладинка Я. Гіндовського.

Ціна \$1.00

Замовляти:

"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

Степан Підкова

ЛИС МИКИТА

Він гадає, що лише в казоч-
 ках живе лис Микита? О, ні!
 В Кремлі теж є Микита... В
 Сирієх теж є Микита... В
 Укр. добріх та лихих пам'я-
 тають! Було, нечиста сила се-
 ред білого дня збереться до го-
 сподаря на стайню і тягне ку-
 реня, телицю, а то й цілу коро-
 ву... Немає корони — ходи ти,
 господарю, туди, де ще Макар
 телят не пас... Отакія то лис
 Микита!

До речі, цей лис бувалий...
 Бував і в Китаї, і в Югославії, і в
 Італії, і в Індії... І надмав він
 ще до Англії зайти. Може,
 фазанів там напихав, а може
 шовсь інше... Дідусь його знав
 А в Англії, як відомо, моваркіл
 і Слєсєтєтє королеви. Там тре-
 ба вийти і носі інтерєти, і зна-
 ти, як з виділкою породити...
 І як космополітично перед "за-
 гиняючим Заходом" вклонити-
 ся...

І тому лис Микита вирішив
 своїм маршлом генеральну ре-
 петицію влаштувати. Переодяг-
 нівшись воні в дівчє буржуазно-
 реалізму, і заговорив лис Микита
 до маршала:

— В першу чергу ми повинні
 навчитися королеві руку цілу-
 вати.

— Невже будемо цілувати?
 — схвильовано промовив мар-
 шал.

— А чому б ні? В інтересах
 революції всі засоби доцільні...
 Не хочу... З цього може
 вийти трагікомедія, а фото-
 репортери скористаються з цієї
 нагоди...

— А хіба ви свою бугайську
 інколи не цілували? — подка-
 зивав лис.

— То інша справа... Вона в
 мене не є королевою Британії.
 Коли б це на комусь попракти-
 зувалися...

Лис Микита на хвилину замис-
 лився і раптом лягнув себе по
 лобі.

Іде, товаришу Бугайні!
 Я зараз викличу нашу проле-
 тарську королеву.

— Кого? — здивувався мар-
 шал.

— А Фурцеву... Хіба я дар-
 мов висулю її в членів Президії
 ЦК? Хіба вона вам не "коро-
 лева"? Га?

— Какал разица! Давайте
 Фурцеву! — погодився маршал.

Лис Микита подзвонив, і яви-
 лась "королева". І ледве вона
 переступила поріг, як на її об-
 личчє застиг микита неймовірно
 жаху: лис Микита стояв на
 задніх ногах у "ліній" і у фра-
 кї з реалістичним фалдієм, а
 замість пролетарського кашке-
 та, на голові в нього був цілий
 дер, якого вона ще ніколи не ба-
 чила. Маршал Бугайнін вигля-
 дав, що симпатичніше: замість
 чоїт на йому були півчеревичи
 а бантами, на голові красувався
 капелюх з довгим пером, як у
 тирольців, а замість широкого
 галфе, теплішали середовичні
 панталони. Лис Микита у
 френї та в шпильці склався на
 Чємберлен, а маршал Бугайнін
 у капелюсі нагадував трохи Ро-

бін Гуда, а без капелюха —
 Меднодід... Оперію кажучи,
 коли б їх обох та виставили
 на кукурудзяний лан, то жад-
 ний грак не сів би на ріллію.
 "От якби вони отак на 20-му
 з'їзді партії виступили!" — по-
 думала Фурцева.

— Ваша світлосте, — звер-
 нувся до Фурцевої лис Микита.
 — Уявіть собі, що ви — коро-
 лева Британії, а ми — ваші гості
 з найдемократичнішої у світі
 держави. На всякий випадок,
 ми хочемо навчитися королеві
 цілувати руку. Зрозуміли?

Сідайте ось тут... це наш
 "трон", і виконуйте свою роль.
 До речі, як ми виглядаємо?

— Чудово! Чудово! Ви
 справжні джентельмени! Тільки
 вам, містер Хрущов, не пасує
 ця пролетарська краватка. До
 цього фракта потрібний буржуаз-
 ний "метелік".

— Який "метелік"? — не
 зрозумів Микита.

— А такий бантик, що ціп-
 лється під ковпирець...

— А де ж його взяти? — обу-
 рився Микита. Обійдуться й
 без "метеліка". Я й так насилу
 цього фракта роздобув у теа-
 тральній костюмерії. Легше мені
 подарувати королеві пару чи-
 токовиків рясців, ніж роздо-
 бати "метеліка". Нехай знає
 Британія, що у нас в кожному
 колосітє водяться отакі рясці:

море перескоче — і хвоста не
 замочить! — А тепер, містер Бугай-
 нин, ми приступимо до офі-
 ційної частини... Покажіть свої
 пролетарські здібності!

Маршал у панталонях на-
 близився до "королеви", став на
 коліно й граційно поцілував їй
 руку.

— Чудово! — захоплено ви-
 гукував лис Микита. — Чудово!
 А я й не знав, що ви приховує-
 те собі отакі буржуазні здібності!

— Вам лише бракує ордена
 Піддєзєки...

— А тепер ваша черга, — по-
 сміхнувся маршал, — подиві-
 тесь, чого вам бракує...

Лис Микита теж набрав по-
 важного вигляду і з пролетар-
 ського кута попрямував до "ко-
 ролеви", потім скинув шпильдер
 і так само з коліна поцілував їй
 руку.

— Ти диви, які вивучені ма-
 нери! — здивувався Бугайнін.

— Ви справжній лорд адміра-
 ліції! Вам нічого не бракує...

— Ні, бракує, — відповів лис.
 — Ми повинні перетасувати свої
 карти і забити капіталістич-
 ному світові поморки... Як
 тільки ми наблизимося до бере-
 гів Англії, Микита розв'яже Ко-
 мінформ і підєз Молодотини на
 прийняття до Ізраїльського по-
 сольства... А в калашуний до-
 лідчї і рибка краще ловиться...

— Ох, як же і хитрі, як той лис
 Микита! — усміхнувся маршал.

— А ж і є лисий Микита.

А тим часом "королева" Фу-
 рцева сиділа на "троні" і думала
 про себе: "Якщо я мертва, то
 чому мені цілуєть руку"? А
 якщо жина, то чі не відприв-
 лить мене потім туди, де "ли-
 сий Микита кукурудзи не сіє"?

Вже восьмий рік збираються судити голову

Комуністичної партії в ЗДА

Нью-Йорк, Н. Й. — Ще в
 1948-му р. Федеральний Суд
 оскаржив головувані Комуні-
 стичної партії в ЗДА, тепер
 76-річного Вільяма З. Фосте-
 ра, в тому, що він, як член
 цієї партії, свідомо змагає до
 насильної зміни в цій країні
 політичного устрою. Згідно з
 законом Сніта, 10-ох інших
 комуністичних провідників
 уже давно засуджено до тю-
 ремної карі, але Фостера й
 досі не можуть судити, бо лі-
 карі ствердили, що він хво-

рий на серце та артерійскде-
 роу. Лікарі кілька разів до-
 сліджували стан здоров'я
 оскарженого і кожного разу
 визнавали його хворим. Фос-
 тер впродовж двох поперед-
 ніх років написав три книж-
 ки і 110 статей для комуніс-
 тичного шоденника "Дейлі
 Воркер". Недавно судові лі-
 карі знову ствердили, що
 клікати Фостера на розпра-
 ву небезпечно, бо він, мов-
 лав, може умерти в суді. І
 так ходить він уже восьмий
 рік непокараний.

УВАГА! ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Нові підручники

ПРОМЕНІ — читанка з українознавства

для V і VI класів — В. Радзкевич — К.

Кисілевський\$2.50

ЗОЛОТІ ВОРОТА — читанка для укра-

їнської молоді — М. Овчаренко\$2.50

УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для III р.

навчання укр. мови — Б. Романенчук ...\$1.50

Замовляти:

"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ТАРЗАН, ч. 3660. Зближається година.

Ув'язнений в селі Мангі,

Тарзан прислухався до биття

в бубни. — "Наш час надхо-

дить!" — сказав він до Сторба.

Нагло два озброєні воїни

вдерлися в халупу і наказали

ім встати.

IMPRISONED IN MANGA'S VILLAGE, TARZAN

LISTENED TO THE BEATING DRUMS. "OUR

TIME HAS COME," HE SAID TO STORB

ABRUPTLY, TWO ARMED WARRIORS

BURST INTO THE HUT AND FORCED

THEM TO THEIR FEET.

OUTSIDE, THE CELEBRATION

HAD REACHED A FERVENT

PITCH. THE CANNIBALS

PLACED FAGGOTS AROUND

TWO LARGE STAKES, AND

NEARBY WERE SEVERAL

CALDRONS OF BOILING WATER!

НАЙШВИДШИЙ ТУРБОМОТОРОВИЙ ЛІТАК СВИТУ

Новозбудований у ЗДА турбомоторовий літак Локіда Ф-104А Старфайтер, який може розвинути швидкість ок. 1500 миль на годину.

ВСЯЧИНА

АМЕРИКАНЦЕ МОЛОДШИ,
НІЖ ПРО НЕ ГОВОРІТЬ
ЇХНІЙ ВІК

Професор Каліфорнійського
 університету д-р Гардін Джовне-
 нес заявив, що теперішні амери-
 канці в середньому віці на чо-
 тирі роки молодші і сильніші,
 як показує їхній вік. Він твер-
 дить, що ті американці, які є те-
 пер в середньому віці, зможуть
 на п'ять до двадцяти років до-
 вше працювати в порівнянні з
 тими громадянами, які жили 50
 років тому. Це сталося внаслід-
 ок збільшеного добробуту в цій
 країні та внаслідок поліпшення
 опіки над здоров'ям людини.
 Але цей лікар не бере до уваги
 того факту, що збільшується
 число умовнохворих осіб, а дї-
 стьє це одночасно зі збільшенням
 добробуту.

ТЮТЮНОВА БАГА СПРИЧИ-
НІС НЕДУГУ ПІСТЯКА
ШКІРИ

На зборах Американського
 Товариства для Дослідів Піст-
 яка д-р Ернест Л. Віндер ре-
 ферував про те, що тютюнова
 бага спричинила недугу піст-
 яка шкіри мінш. З тютюнової ба-
 ги виділено її нейтральну час-
 тину і нею насмариано спини
 десятих мишей. При кінці сьо-
 мого місяця всі миші мали піст-
 якові подкоженні пістри. Та
 деякі лікарі твердять, що те,
 що діється з тваринами, не му-
 сить діятися з людьми, хоч
 більшість лікарів і фахівців, які
 були на цих зборах, погоджу-
 ються з тим твердженням, що
 тютюнова бага викликає б
 недугу пістяка і на людській
 шкірі, коли б можна було вести
 подібні досліді з людьми.

НАЗИВАЄ ФРОЙДА ГЕНІСМ

Англіський психік аналітик
 д-р Ернест Джовнес мав до-
 від у Нью-Йорку в зв'язку зі
 100 роковинами з дня наро-
 дження Зигмунта Фройда, які
 припадають 6 травня ц. р., і за-
 явив, що він вважає цього твор-
 цю психоаналізу генієм, хоч сам
 Фройд себе не вважав за генія.
 Фройд казав, що він не "геній",
 бо з генієм важко жити", а його
 родина могла б всім заявити, як
 легко з ним було їй жити. Та
 д-р Джовнес твердить, що
 Фройд таки був геніальною лю-
 диною, але до прикмет генія
 він, себто Джовнес, додає ще й
 такі прикмети: легковірність і
 скептицизм.

Сталін сказав 1 березня

1936 року, отже 20 років тому,
 редакторі вийшовського
 "Ворлд Телеграм енд Сан", Рой
 В. Говардів, бувалою таке:
 "Американська демократія і со-
 ціальна система можуть мирно
 існувати одна побіч одної, вза-
 смно суперечачи". — "Ви, па-
 нове, не любите комунізму, ми
 не любимо капіталізму, але ми
 само жити в мирі, і нема іншої
 ради, як мирне співіснування".
 — сказав на цьому тижні Хру-
 щов у Лондоні. Пригадуючи
 це, названий американський ча-
 сопис заявив: "Те, що говорив
 тоді Сталін, було такою самою
 беззастісною сідкою, як те, що
 тепер говорить Хрущов".

Конгресова Комісія прийняла урядовий проєкт

про охорону громадянських прав

Вашингтон. — Конгресова
 Правнича Комісія прийняла
 урядовий законопроект про
 охорону громадянських прав.
 Проти цього законопроекту
 виступили південні конгрес-
 мени, але демократи разом із
 республиканцями їх перего-
 лосували. Згідно з цим зако-
 нопроектом треба б: 1. Зор-
 ганізувати окрему комісію,
 яка мала б дбати про охоро-
 ну громадянських прав. 2. За-
 боронити всякі змагання, які
 щоб обмежувати виборчі пра-

Марокко признало свого першого міністра

закордонних справ

Рабат. — Султан Мухаммед
 V признав Ахмеда Бая-
 Фрея, генерального секретаря
 Незалежної партії, першим
 міністром закордонних справ
 нової марокканської держави.
 Таким чином підкреслено не-
 тільки формальну, але й фак-
 тичну незалежність від фран-
 цузької політики. В уряді Ма-
 рокко є репрезентанти трьох
 політичних партій. Згадана
 Незалежна партія, "Істик-
 лаль", яка вела на собі най-
 більший тягар боротьби про-
 тив французької політики, за-
 ступлена 11 членами в уряді
 на всіх 21. Прем'єр М-барек
 Бекай є "незалежним". Закін-
 чено теж плянування власної

Торговельна Палата проти обниження

пенсійного віку жінок

Вашингтон. — Рада Стей-
 тов Торговельних Палат за-
 кликає президента Айсенаве-
 ра поставити "вето" проти за-
 конопроекту про обниження
 пенсійного віку жінок, якщо б
 цей законопроект ухвалив
 Конгрес. Жінки мають право
 на старечу пенсію після закін-
 чення 65-го року життя, а в
 запропонованому законопро-
 єкті рекомендується обнизити
 вік